

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกไม่สามารถกลับบ้านได้โดยที่ไม่กลับมาบริสุทธิ์ ดังนั้นให้ชาร์จแบตเตอรี่ของดวงวิญญาณด้วยการจดจำระลึกถึงพ่อและกลับมาบริสุทธิ์อย่างเป็นธรรมชาติ

คำถาม: พ่อสอนอะไรแก่ลูกก่อนจะพาลูกกลับบ้าน?

คำตอบ: ลูกๆ ก่อนที่ลูกจะกลับบ้าน ให้ตายขณะที่มีชีวิต! เหตุนี้เองบาบาจึงทำให้ลูกฝึกฝนการอยู่เหนือสำนักของร่างกายก่อนล่วงหน้า นั่นคือท่านสอนลูกให้ตายขณะที่มีชีวิต การขึ้นไปสู่เบื้องบนหมายถึงการตาย เวลานั้นลูกได้รับความรู้ของการมาและการไปแล้ว ลูกรู้ว่าลูกๆ ดวงวิญญาณได้มาจากเบื้องบนเพื่อเล่นบทบาทของลูกด้วยร่างกาย ที่จริงแล้วพวกเราคือผู้อาศัยดั้งเดิมของสถานที่นั้นและเวลานี้พวกเราต้องกลับไปสู่ที่นั่น

โอม ซานติ ไม่มีความยากลำบากใดๆ ในการคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและการจดจำพ่อ ลูกต้องไม่สะอึกในสิ่งนั้น สิ่งนี้เรียกว่าการจดจำระลึกถึงที่ง่ายตาย ก่อนอื่นใดลูกต้องคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ เป็นดวงวิญญาณที่น่ารำคาญมาใช้และเล่นบทบาทสันสกัรทั้งหมดคงอยู่ในดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณเป็นเอกราช พ่อพูดว่า: ให้คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำฉัน, พ่อของลูกเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกได้รับความรู้! ลูกจะไม่สามารถได้รับความรู้อีกครั้ง โลกไม่รู้ว่าลูกกำลังนั่งอยู่ในความสงบ สิ่งนี้เรียกว่าความสงบที่เป็นธรรมชาติ พวกเราดวงวิญญาณได้มาจากเบื้องบนเพื่อเล่นบทบาทของเราทางร่างกาย พวกเราดวงวิญญาณคือผู้อาศัยของสถานที่นั้นแต่ดั้งเดิม ความรู้ที่อยู่ในสติปัญญาของลูก ไม่มีเรื่องของหะฐะโยคะ ฯลฯ ในสิ่งนี้ สิ่งนี้ง่ายตายอย่างยิ่ง เวลานั้นพวกเราดวงวิญญาณต้องกลับบ้าน แต่พวกเราไม่สามารถไปที่นั่นได้โดยที่ไม่กลับมาบริสุทธิ์ ในการที่จะกลับมาบริสุทธิ์ลูกต้องจดจำพ่อ ดวงวิญญาณสูงสุด บาปของลูกจะถูกลบไปได้ด้วยการจดจำท่าน ไม่มีเรื่องของความยากลำบาก เมื่อลูกออกไปเดินเล่น ให้อยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ เป็นเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกสามารถกลับมาบริสุทธิ์ด้วยการจดจำระลึกถึง ที่นั่นคือโลกที่บริสุทธิ์ ที่นั่นในโลกที่บริสุทธิ์ ไม่มีความจำเป็นสำหรับความรู้เพราะที่นั่นไม่มีการทำกรรมที่เป็นบาปใดๆ เป็นที่ที่บาปจะต้องได้รับการปลดปล่อยด้วยการจดจำระลึกถึง ที่นั่นลูกทำทุกสิ่งอย่างเป็นธรรมชาติเช่นที่ลูกทำที่นี่ และแล้วลูกก็ลงมาที่ละน้อยๆ ไม่ใช่ว่าลูกจะต้องมีการฝึกฝนที่นั่นเช่นกัน เป็นเวลานี้ที่ลูกต้องมีการฝึกฝนนี้ ในเวลานี้แบตเตอรี่ต้องได้รับการชาร์จ และแล้วที่ละน้อยที่แบตเตอรี่ก็จะเสื่อมถอยลง เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในเวลานี้ที่ลูกได้รับความรู้ว่าจะชาร์จแบตเตอรี่อย่างไร ใช้เวลานานเพียงไรที่ลูกจะกลับมาสาโทประธานจากทาโมประธาน จากตอนเริ่มต้นแบตเตอรี่ก็เฝ้าแต่ลดลงครั้งละเล็กน้อย มีเพียงดวงวิญญาณในโลกที่ไม่มีตัวตน ไม่มีร่างกายที่นั่น ดังนั้นไม่มีเรื่องของแบตเตอรี่ลดลงอย่างเป็นธรรมชาติหรือการชาร์จแบตเตอรี่ที่ลดลง เป็นเพียงเมื่อรถยนต์วิ่ง แบตเตอรี่ก็เริ่มจะลดกำลังลง เมื่อรถยนต์เพียงแต่จอดอยู่ แบตเตอรี่ก็ไม่ทำงาน แบตเตอรี่จะเริ่มทำงานเมื่อรถยนต์ทำงาน แม้ว่าในรถยนต์, แบตเตอรี่จะเฝ้าแต่ชาร์จ แบตเตอรี่ของลูกได้รับการชาร์จเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในเวลานี้ และเวลาเมื่อลูกเริ่มทำกรรมด้วยร่างกาย แบตเตอรี่ก็ลดลงเล็กน้อย ก่อนอื่นให้อธิบายว่าท่านคือพ่อสูงสุดที่ดวงวิญญาณทั้งหมดจดจำ พวกเขาพูดว่า: โอ้ พระเจ้า! ท่านคือพ่อและพวกเราคือลูกๆ ที่นี้ได้มีการอธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่าแบตเตอรี่ได้รับการชาร์จอย่างไร ลูกอาจจะท้องท้อไปทั่วและจดจำพ่อและลูกก็จะกลับมาสาโทประธาน หากลูกไม่เข้าใจสิ่งใด, ให้ลูกถามได้ นี่เป็นสิ่งที่ง่ายตายอย่างยิ่ง แบตเตอรี่ของเรา กำลังลดลงทุกๆ 5000 ปี พ่อมาและชาร์จแบตเตอรี่ของทุกคน ทุกคนจดจำพระเจ้าในเวลาของการทำลายล้าง ตัวอย่าง, เมื่อมีน้ำท่วม ผู้ทำบัตติทั้งหมดก็พยายามที่จะจดจำพระเจ้า อย่างไรก็ตามในเวลานั้นเขาจะไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงพระเจ้าได้ จะมีเพียงเพื่อนฝูง, ญาติมิตร, ทรัพย์สินสมบัติและความมั่งคั่งเท่านั้นที่ได้รับการจดจำ แม้ว่าพวกเขาพูดว่า “โอ้ พระเจ้า” นั่นก็เป็นเพียงเพื่อที่จะพูดเท่านั้น พระเจ้าคือพ่อและพวกเราคือลูกๆ ของท่าน พวกเขารู้สิ่งนี้เลย พวกเขารู้ว่าความรู้ที่ไม่ถูกต้องของการอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน พ่อมาและให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่ลูก แผนกของบัตตินั้นแยกห่างไปอย่างแท้จริง พวกเขาต้องเร่งร้อนไปทั่วในหนทางของบัตติ กลางคืนของบราห์มาคือกลางคืนของบราห์มิน กลางวันของบราห์มาคือกลางวันของบราห์มิน จะไม่มีคำกล่าวว่า: กลางวันของศุทราและกลางคืนของศุทรา พ่อที่นั่งและอธิบายความลับเหล่านี้ นี่คือกลางคืนและกลางวันที่ไม่มียึดจำกัด ในเวลานี้กลางคืนกำลังจะจบลงและลูกกำลังจะเข้าไปสู่กลางวัน คำพูดเหล่านี้ได้อ้างอิงไว้ในคัมภีร์ พวกเขาพูดถึงกลางวันของบราห์มาและกลางคืนของบราห์มา แต่พวกเขาไม่รู้สิ่งใด เวลานั้นสติปัญญาของลูกได้เข้าไปสู่ความไม่มียึดจำกัดแล้ว ในความเป็นจริงลูกสามารถพูดถึงเหล่าเทพว่า: กลางวันของวิษณุและกลางคืนของวิษณุ เพราะความสัมพันธ์ระหว่างบราห์มาและวิษณุได้มีการอธิบายแก่ลูกแล้ว ไม่มีใครอื่นสามารถเข้าใจว่าหน้าที่การงานของตรีมูรติคืออะไร พวกเขานำพระเจ้าไปไว้ในปลาและจะแช่และเข้าไปสู่วงจรของการเกิดและการตาย ราเดและกฤษณะ ฯลฯ ก็เป็นมนุษย์เช่นกัน แต่พวกเขามีคุณธรรมที่สูงส่ง เวลานั้นลูกต้องกลับมาเป็นเช่นพวกเขา และแล้วลูกจะกลายเป็นเทพในชาติเกิดต่อไปของลูก มีบัญญัติของ 84 ชาติเกิด แต่สิ่งนั้นในเวลานี้ได้จบลง

ไปแล้ว เวลานี้สิ่งนั้นจะช้ารอย ในเวลานี้ลูกกำลังจะได้รับคำสอนเหล่านี้ พ่อพูดว่า: ลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ให้มีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ พวกเขาคิดว่าพวกเขาคือนักแสดง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าดวงวิญญาณลงมาจากเบื้องบนอย่างไร พวกเขาคิดว่าตนเองคือผู้มีร่างกาย เราดวงวิญญาณได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เมื่อไรที่พวกเขาจะกลับไปอีกครั้ง? การไปอยู่เบื้องบนหมายถึงการตาย, การละร่างของลูก ใครที่ต้องการจะตาย? พ่อได้พูดแล้วว่า: เพียงแต่เฝ้าแต่ลิ้มรสของลูก ท่านสอนลูกถึงวิธีที่จะตายขณะมีชีวิต ไม่มีใครอื่นสามารถสอนสิ่งนี้แก่ลูก ลูกได้มาที่นี่เพื่อจะไปบ้านของลูก เป็นเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกได้รับความรู้ถึงวิธีที่จะกลับบ้าน นี่คือการเกิดสุดท้ายของลูกในดินแดนของความตาย ยุคทองเรียกว่าดินแดนของความเป็นอมตะ ในเวลานี้ได้อยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกต้องกลับบ้านอย่างรวดเร็ว ก่อนอื่นใดลูกต้องไปสู่นบ้านของลูก, ดินแดนแห่งการหลุดพ้น เป็นที่ที่ลูกต้องละเครื่องแต่งกายของร่างกายและแล้วดวงวิญญาณก็จะกลับบ้าน เมื่อการละเล่นที่มีชีวิตจำกัดได้จบลง, นักแสดงก็ถอดเครื่องแต่งกายของเขา ให้ทั้งเครื่องแต่งกายไว้ที่นั่นและสวมเครื่องแต่งกายที่พวกเขาสวมที่บ้านและกลับบ้าน ในวิธีเดียวกัน, เวลานี้ลูกเองก็ต้องละเครื่องแต่งกายและกลับบ้าน มีเทพน้อยนิดในยุคทอง ที่นี้มีมนุษย์จำนวนนับไม่ถ้วน ที่นั่นจะมีเพียงศาสนาเทพดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไปเดียวเท่านั้น เวลานี้พวกเขาเรียกตัวเองว่าฮินดู พวกเขาได้ลิ้มศาสนาและการกระทำที่สูงส่งและเหตุนี้เองพวกเขาจึงได้อยู่อย่างมีความสุข ในยุคทองศาสนาและการกระทำของลูกสูงส่ง เวลานี้ในยุคเหล็ก, ศาสนาของลูกได้อยู่อย่างคดโกง สิ่งนั้นได้เข้าไปสู่สติปัญญาของลูกใหม่ว่าลูกได้ตกลงมาอย่างไร? เวลานี้ลูกได้ให้คำแนะนำของพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัด พ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดมาและสร้างโลกใหม่, สวรรค์ ท่านพูดว่า: มานมานะบาฟ! คำพูดเหล่านี้มาจากกิตะ ได้มีการให้ชื่อของความรู้ของราชาโยคะที่ง่ายตายวากิตะ นี่คือการเรียนของลูก เมื่อลูก ๆ มาและศึกษาที่นี่ พวกเขาจะพูดว่า: นี่เป็นโรงเรียนของบาบาของเรา ยกตัวอย่าง ลูกของครูใหญ่ก็จะพูดว่า: ฉันกำลังศึกษาในวิทยาลัยของพ่อของฉัน หากแม่ของเขาเป็นครูใหญ่เช่นกัน เขาก็จะพูดว่า “ทั้งแม่และพ่อของฉันเป็นครูใหญ่” เขาทั้งสองกำลังสอน นี่เป็นวิทยาลัยของพ่อและแม่ของฉัน ลูกจะพูดว่า: นี่คือการเรียนของมาแม่และบาบาของเรา ท่านทั้งสองกำลังสอน ท่านทั้งสองได้เปิดวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยทางจิตนี้ ท่านทั้งสองกำลังสอนในเวลาเดียวกัน บราห์มาได้นำลูกมาเลี้ยงดู นี่คือการประเดิมของความรู้ที่ลึกซึ้งอย่างยิ่ง พ่อไม่ได้กำลังอธิบายสิ่งใดใหม่ให้แก่ลูก ท่านได้ให้คำอธิบายนี้แก่ลูกในวงจรที่แล้วเช่นกัน ใช่ นั่นมีความรู้อย่างมากมายและสิ่งนั้นก็เฝ้าแต่ลึกล้ำในแต่ละวันที่ผ่านไป มองดูซิว่าลูกได้รับคำอธิบายของดวงวิญญาณอย่างไร ดวงวิญญาณที่แสนเล็กละเอียดมีบทบาทของ 84 ชาติเกิดบันทึกไว้ในเขา สิ่งนั้นไม่เคยถูกทำลาย ดวงวิญญาณไม่สูญสลายและดังนั้นบทบาทที่อยู่ในเขาก็ไม่สูญสลายเช่นกัน ดวงวิญญาณได้ยืนผ่านหุ มีบทบาทเมื่อมีร่างกาย เมื่อดวงวิญญาณแยกห่างจากร่าง ลูกก็ไม่สามารถจะตอบสนองได้ เวลานี้พ่อพูดว่า: ลูก ๆ เวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน เมื่อยุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดนี้มาถึง, ลูกต้องกลับบ้าน ความบริสุทธิ์คือสิ่งหลักที่เป็นสิ่งจำเป็น เพียงดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์เท่านั้นที่อาศัยในดินแดนแห่งความสงบ ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขทั้งสองคือดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ ไม่มีร่างกายใดๆ ที่นั่น ดวงวิญญาณนั้นบริสุทธิ์ แต่เตอรีก็ไม่ได้ลดลงที่นั่น เมื่อลูกนำร่างมาใช้ที่นี่, เครื่องยนต์ก็เริ่มจะทำงาน เมื่อเครื่องยนต์หยุดนิ่ง น้ำมันก็ไม่ลดลง ในขณะนี้แสงของลูก ๆ ดวงวิญญาณได้กลับมาสว่างอย่างยิ่ง แสงไม่ได้หายไปอย่างสมบูรณ์ เมื่อมีใครตาย, ผู้คนก็จืดจางถึงดินเผา และเขาจะดูแลและเกียจด้วยกรรมวัตรระวังเพื่อไม่ให้ตะเกียงนั้นดับลง แสงของดวงวิญญาณไม่เคยดับลงไปอย่างสมบูรณ์ สิ่งนั้นไม่สูญสลาย พ่อว่าที่นี่และอธิบายสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด บาบารู้ว่าลูกคือลูก ๆ ที่อ่อนหวานอย่างยิ่งและลูกถูกเผาด้วยการนั่งบนกองไฟของตัณหาหาคะ พ่อกำลังปลุกลูกให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง ลูกได้กลายเป็นซากศพที่หาไม่ประจักษ์อย่างแท้จริง ลูกไม่รู้จักรักพ่อเลย มนุษย์ไม่มีประโยชน์ใดๆเลย ขี้เถ้าของมนุษย์ก็ไม่มีประโยชน์ใดๆ ไม่ใช่ว่าขี้เถ้าของบุคคลสำคัญนั้นมีประโยชน์ในขณะที่ขี้เถ้าของผู้ที่ยากจนไม่มีประโยชน์ ทุกสิ่งได้อยู่ปะปนกัน: ขี้เถ้าปนกับขี้เถ้าและฝุ่นผงปนกับฝุ่นผง ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม บางคนก็มีพิธีเผาศพในขณะที่คนอื่นทำพิธีฝังศพ ชาวพาสีเก็บซากศพไว้เหนือบ่อและแล้วนกก็มากินเนื้อหนัง และแล้วกระดูกก็ตกลงไปในบ่อ อย่างน้อยที่สุดสิ่งนั้นก็ประโยชน์ ผู้คนมากมายในโลกตาย เวลานี้ลูกต้องละร่างของลูกอย่างอัตโนมัติ ลูกได้มาที่นี่เพื่อละร่างของลูกและกลับบ้าน ลูกได้มาที่นี่เพื่อที่จะตาย ลูกอยู่ในความสุขเพราะลูกกำลังจะไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นในชีวิต ไม่ว่าบทบาทใดก็ตามที่ลูกแต่ละคนเล่น, ลูกก็จะเล่นบทบาทเดียวกันจนถึงเวลาสุดท้าย พ่อจะเฝ้าแต่ดูแลลูกให้ทำเพียรพยายามและจะเฝ้าแต่เฝ้าดูอย่างเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง นี่คือการประเดิมของความเข้าใจ ไม่มีเรื่องของการอยู่อย่างหวาดกลัวในสิ่งนี้ พวกเรากำลังทำเพียรพยายามที่จะละร่างเพื่อจะไปสู่สวรรค์ ลูกเพียงแต่ต้องเฝ้าแต่จดจำพ่อแล้วความคิดสุดท้ายของลูกจะนำลูกไปสู่จุดหมายปลายทาง สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม มีความเพียรพยายามในทุกการศึกษาเล่าเรียน พระเจ้าต้องมาเพื่อสอนลูก ดังนั้นอย่างแน่นอนที่การศึกษาเล่าเรียนต้องเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ คุณธรรมที่สูงส่งเป็นสิ่งที่จำเป็นที่นี่ ลูกต้องกลายเป็นลักษมีและนารายณ์ พวกเขามีชีวิตอยู่

ในยุคทอง ลูกได้มาที่นี่เพื่อที่จะกลายเป็นเทพยุคทองอีกครั้งหนึ่ง เป้าหมายและวัตถุประสงค์ง่ายตายอย่างย้ง! ตรีมูรติกี่ชัดเจนเช่นกัน ลูกจะสามารถอธิบายได้อย่างไรหากลูกไม่มีภาพของบราห์มา, วิษณุและชางก้า บราห์มากลายเป็นวิษณุและวิษณุกลายเป็นบราห์มา พวกเขาได้แสดง 8 แขนของบราห์มาและ 100 แขนของบราห์มาเพราะบราห์มามีลูกๆมากมาย ดังนั้นพวกเขาจึงได้ทำภาพเหล่านั้น อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะมีมนุษย์ที่มีแขนมากมายเช่นนั้น ราวนี้มี 10 หัวนั้นก็เป็สัญลักษณ์เช่นกัน ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นเช่นนั้น พ่อหนังที่นี้และอธิบายสิ่งนี้ ผู้คนไม่รู้สิ่งใด นี่คือการละเล่นเช่นกัน ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไหร่สิ่งนี้ได้เริ่มขึ้น พวกเขาพูดว่าสิ่งนั้นคงอยู่มาตั้งแต่ตอนเริ่มต้นของเวลา อ้า! แล้วนั้นเมื่อไหร่? พ่อสอนลูกๆที่สุตแสนหวาน ท่านคือครูและเป็นครูเช่นกัน ดังนั้นลูกๆควรมีความสุขอย่างมาก พิพิธภัณฑ์เหล่านี้ ฯลฯ เปิดขึ้นตามการกำหนดของใคร? ที่นี่มีเพียงแม่พ่อและลูกๆ นั้นมีลูกๆอยู่มากมาย ศูนย์ก็เฝ้าแต่เปิดขึ้นตามการกำหนด ผู้คนพูดว่า: ลูกพูดว่า: พระเจ้าพูดผ่านพาหนะ ดังนั้นโปรดประทานนิมิตแก่พวกเรา! อ้า! แต่พวกท่านเคยได้นิมิตของดวงวิญญาณหรือ? พวกท่านจะสามารถได้นิมิตของจุดที่สุตแสนเล็กน้อยได้อย่างไร? ไม่มี ความจำเป็นสำหรับสิ่งนั้น เป็นเพียงเรื่องของการรู้จักดวงวิญญาณ ดวงวิญญาณอาศัยอยู่ที่กึ่งกลางหน้าผากและร่างกายที่แสนจะใหญ่โตทำงานบนพื้นฐานนั้น เวลาลูกไม่มีทั้งมงกุฎแห่งแสงและมงกุฎที่ประดับด้วยเพชรพลอย ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อจะประกาศสิทธิ์ในมงกุฎทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง ลูกประกาศสิทธิ์ในมรดกของลูกจากพ่อทุก ๆ วจจร บาบากล่าวว่า: เราเคยพบกันมาก่อนไหม? ลูกพูดว่า: ใช่ บาบา เราเคยพบกันทุก ๆ วจจร เพราะเหตุใด? เพื่อที่จะกลายเป็นลักษมีและนารายณ์ ทุกคนก็จะพูดสิ่งเดียวกัน พ่อพูดว่า: อัจชะ เมื่อลูกกำลังพูดถึงสิ่งที่เป็สิริมงคล, ในเวลานี้จงทำความเพียรพยายาม! ไม่ใช่ทุกคนจะกลายเป็นนารายณ์จากนายธรรมดา ปวงประชาที่นี้ที่ต้องการเช่นกัน มีเรื่องราวของนารายณ์ที่แท้จริง ผู้คนถ่ายทอดเรื่องราวนั้น แต่ไม่มีสิ่งใดเข้าไปสู่สติปัญญาของเขา ลูกๆเข้าใจว่านั่นคือดินแดนแห่งความสุข, โลกที่ไม่มีความทุกข์ จากที่นั่นลูกจะไปสู่ดินแดนแห่งความสุข มีเพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นที่นำลูกไปสู่ดินแดนแห่งความสุข ให้อธิบายแก่ใครก็ตามและบอกเขาว่า: เวลานั้นพวกเรากำลังจะกลับบ้าน เพียงพ่อผู้ปราศจากร่างเท่านั้นที่จะพาดวงวิญญาณทั้งหมดกลับบ้าน เวลานั้นพ่อได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้จักท่าน พ่อพูดว่า: พวกเขาไม่รู้จักแม้แต่ผู้ที่พ่อได้เข้ามาในร่างของเขา มีพาหนะเช่นกัน ทุกๆดวงวิญญาณเข้าไปในพาหนะ ดวงวิญญาณของทุกคนอาศัยอยู่ที่กึ่งกลางหน้าผาก พ่อมาและนั่งอยู่ที่กึ่งกลางหน้าผาก ท่านอธิบายอย่างง่ายตายอย่างย้ง เพียงพ่อผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ลูกๆทั้งหมดของพ่อคือสิ่งเดียวกันและแต่ละคนมีบทบาทของเขาเอง ไม่มีใครสามารถแทรกแซงสิ่งนั้นได้ อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุตแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพดาตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ให้ขจัดความผูกพันยึดมั่นของลูกออกจากเครื่องแต่งกาย, ร่างกายและให้ตายขณะที่มีชีวิตนั้น! นั่นคือลูกต้องชำระสะสางบัญญัติกรรมในอดีตทั้งหมดของลูก!
2. ในการที่จะกลายเป็นผู้มีมงกุฎสองชั้น, จงทำความเพียรพยายามที่จะศึกษาเล่าเรียน ให้สร้างสมคุณธรรมที่สูงส่ง จงทำความเพียรพยายามตามเป้าหมายของลูกและคำพูดที่เป็นสิริมงคล

พร: ขอให้ลูกนั่งอยู่บนที่นั่งของตรีกาลดาร์ชี และได้รับความสำเร็จด้วยพลังของความมุ่งมั่น พลังของความมุ่งมั่นคือพลังที่สูงส่งซึ่งเปลี่ยนแปลงพลังของความไม่ระมัดระวังได้อย่างง่ายตาย พรของบัพดาตา คือ: ที่ใดมีความมุ่งมั่น, ที่นั่นมีความสำเร็จอย่างแน่นอน เพียงกลับมาเป็นตัวของความสำเร็จโดยใช้วิธีการที่ถูกต้องตามเวลา ก่อนที่จะทำการกระทำใด ๆ คิดเกี่ยวกับสิ่งนั้นและพิจารณาตอนเริ่ม, ต้นกลางและตอนจบอย่างระมัดระวังและแล้วจึงทำการกระทำหรือให้สิ่งนั้นได้รับการกระทำ นั่นคือการนั่งอยู่บนที่นั่งของตรีกาลดาร์ชี และความไม่ระมัดระวังจะจบสิ้น ให้เมล็ดของความคิดมีพลังและเติมเต็มด้วยความมุ่งมั่น และจะได้รับความสำเร็จอย่างง่ายตายในคำพูดและการกระทำของลูกอย่างแน่นอน

คติพจน์: ผู้ที่อยู่อย่างพอใจและทำให้ผู้อื่นพอใจอย่างสม่ำเสมอ คือเพชรพลอยของความพอใจ

*** โอม ชานติ ***